

Številka: 452-8/2019-06/646
Datum: 11. 6. 2019

Agencija za energijo (v nadaljevanju organ druge stopnje) izdaja na podlagi enajstega odstavka 147. člena Energetskega zakona (Uradni list RS, št. 17/14, 81/15 v nadaljevanju EZ-1) v zvezi s pritožbo, zoper sklep z dne 14. 2. 2019, ki ga je izdala, v zadevi izdaje soglasja za priključitev na distribucijski sistem objekta, naslednjo

ODLOČBO

1. Pritožbi, zoper sklep z dne 14. 2. 2019 se ugotovi, sklep se odpravi in zadeva vrne organu prve stopnje v ponovno odločanje.
2. Posebni stroški v zvezi z izdajo te odločbe niso nastali.

Obrazložitev:

Družba, je v ponovljenem postopku na podlagi vloge, (v nadaljevanju pritožnik) s sklepom z dne 14. 2. 2019 (v nadaljevanju sklep) zavrnila izdajo soglasja za priključitev za objekt delavnica,, ki se nahaja na nepremičnini, k.o.

Zoper sklep je pritožnik 21. 3. 2019 vložil pritožbo, v kateri je predvsem navedel, da je bila sodba Višjega sodišča v na ustni obravnavi 11. 2. 2019 predložena z namenom zavajanja o lastništvu delavnice. Višje sodišče je namreč s sodbo zgolj odpravilo sodbo, ker je bilo o zadevi že pravnomočno odločeno s sodbo in dednim dogovorom. Po mnenju pritožnika je v dednem dogovoru med pritožnikom in dogovorjeno, da sodediča podedujeta parcelo, k.o. vsak do polovice, pri čemer je pritožniku »priznal« poslovni prostor-delavnico, ki jo je pritožnik sezidal v soglasju z očetom. Zato pritožnik meni, da je lastnik objekta - delavnice, kar naj bi se pri delitvi predmetne parcele upoštevalo. Sodišče v 6. in 7. točki obrazložitve pravnomočne sodbe ugotavlja, da je pritožnik lastnik objekta delavnica, kar se bo upoštevalo pri delitvi parcele v nepravdnem postopku Pritožnik še navaja, da ima delavnico ves čas v posesti ter da pri priključitvi delavnice na omrežje ne gre za poseg v parcelo in da je z darilno pogodbo, sklenjeno z, pridobila le toliko pravic, kot jih je imel, in posledično nima pravice v ničemer odstopati od že prej dogovorjenega. Pritožbi je priložil sodbo in sodbo

Odločanje organa druge stopnje o pritožbi je urejeno v določbah Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 126/07, 65/08, 8/10, 82/13, v nadaljevanju ZUP), in sicer v členih od 246. do 259. Organ druge stopnje v okviru formalnega preizkusa dopustnosti tega pritožbenega postopka v skladu s prvim odstavkom 246. člena ZUP ugotavlja, da je pritožba dovoljena, pravočasna in vložena po upravičeni osebi.

Organ druge stopnje preizkusi odločbo v mejah pritožbenih navedb, po uradni dolžnosti pa mora preizkusiti, ali ni prišlo v postopku na prvi stopnji do bistvenih kršitev postopka in ali ni bil prekršen materialni zakon (drugi odstavek 247. člen ZUP).

Bistveno vprašanje v obravnavani zadevi je, ali ima pritožnik na podlagi Dednega sporazuma iz 2. točke Sklepa o dedovanju z dne 18. 5. 2006 pravico do razpolaganja z objektom, tj. delavnice, stavba št., ki se nahaja na nepremičnini, k.o., ki se priključuje na distribucijski sistem, kot to določa 6. člen Splošnih pogojev za dobavo in odjem električne energije iz distribucijskega omrežja električne energije (Uradni list RS, št. 126/07, 37/11 - odl. US, 17/14 - EZ-1, v nadaljevanju SPDO).

Soglasje za priključitev na sistem ureja EZ-1 v 147. členu, ki določa, da mora potencialni uporabnik sistema za priključitev na prenosni ali distribucijski sistem pridobiti soglasje za priključitev. O izdaji ali zavrnitvi soglasja za priključitev odloča po javnem pooblastilu distribucijski operater z odločbo v upravnem postopku. Podrobnejše pogoje za soglasje za priključitev na sistem urejajo SPDO. V skladu s 6. členom SPDO mora vloga za izdajo soglasja za priključitev med drugim vsebovati tudi dokazilo o lastništvu oziroma pravici razpolaganja z nepremičnino oziroma objektom, če ni vpisana v zemljiški knjigi.

Kot izhaja iz uvoda izpodbijanega sklepa, je organ prve stopnje sklep izdal na podlagi Energetskega zakona, SPDO, Sistemskih obratovalnih navodil za distribucijsko omrežje električne energije (Uradni list RS, št. 41/11, 17/14 - EZ-1) in ZUP ter vloge pritožnika za izdajo soglasja z dne 28. 12. 2018. Iz obrazložitve sklepa izhaja, da je organ prve stopnje zavrnil izdajo soglasja na podlagi ugotovitve, da pritožnik delavnice nima v izključni lasti, saj stavba stoji na nepremičnini, k.o., in mora, glede na zemljiško knjižno stanje za izdajo soglasja za priključitev pridobiti soglasje solastnice, ki pa izdaji soglasja nasprotuje. Organ prve stopnje sicer najprej povzema Dedni dogovor (točka 3. Sklepa o dedovanju D 9/2006), v nadaljevanju pa svojo odločitev napačno opira na pravnomočno sodbo, ko navaja, da je sodišče odločilo, da ni lastnik dela parcele k.o. v obsegu delavnice, stavba št., k.o. Sodišče je v prvi točki izreka predmetne sodbe sicer zavrnilo tožbeni zahtevek, da naj se ugotovi, da je pritožnik lastnik dela parcele št. k.o. v obsegu delavnice s pripadajočim zemljiščem v obsegu delavnice, stavba št. k.o. s pripadajočim funkcionalnim zemljiščem v obsegu iz priložene skice z novo parcelno številko, kot izhaja iz elaborata sodnega izvedenca geodetske stroke, pridobljenega v tem pravnem postopku. Ob tem pa iz obrazložitve sodbe izhaja, da je sodišče po vpogledu v spisa in P, oba vodena pri Okrajnem sodišču v, zavrnilo tožbeni zahtevek iz razloga že razsojene zadeve, saj sta pravdni stranki z Dednim dogovorom z dne 12. 6. 2008, ki ima učinek sodne poravnave in je še vedno v veljavi, že uredili vsa medsebojna pravna razmerja in s tem tudi upravičenja do zemljišča parcelne št. k.o. Dedni dogovor ima po oceni sodišča tak učinek, ki je dokončno uredil upravičenja pogodbenih strank na parceli, tako glede lastništva kakor tudi glede pravic do objektov, stoječih na sporni parceli. Ravno ta pravica, tj. pravica do poslovnega prostora, stoječega na parc. št. k.o. pa naj bi bila po trditvah pritožnika v sodnem postopku sporna. Iz vsebine dednega dogovora pod točko 3 nedvomno izhaja, da na sporni parceli stoji poslovni prostor-delavnica, ki jo je pritožnik s svojimi sredstvi in v sporazumu s pokojnim očetom sezidal, kar posledično, kot navaja sodišče, pomeni tudi priznanje tožniku s strani prvo toženca,, da je pritožnik dejansko lastnik delavnice in da se bo dejstvo nedvomno upoštevalo pri razdelitvi skupnega premoženja. Sodišče se pri tem sklicuje

na obrazložitev sodbe, v kateri je sodišče pojasnilo, da če bo v postopku delitve pritožnikova pravica do poslovnega prostora postala sporna, bo morala nasprotna stranka to pravico izpodbiti v nepravdnem postopku. V sodbi je še navedeno, da je tudi pritrnil zaključkom sodišča, da se pritožniku prizna površina sporne parcele do 1/2, s tem da se upošteva tudi vrednost delavnice oziroma da je razumel dedni dogovor tudi tako, da se mu prizna 1/2 sporne parcele, na kateri stoji delavnica, seveda upoštevajoč vse ostale objekte, ki se nahajajo na nepremičnini. Glede na obstoj dogovora v zvezi s solastniškim deležem sporne nepremičnine je sodišče, v sodbi, tako zgolj ugotovilo, da je tožbeni zahtevek po priznanju lastninske pravice, pridobljene z gradnjo na tujem zemljišču (25. člen ZTLR), neutemeljen, saj pritožniku ne pripada nobeno drugo upravičenje do navedene parcele, kot je bilo o tem odločeno že v dednem dogovoru, ki ima moč sodne poravnave. Organ druge stopnje pojasnjuje, da navedeno ne pomeni, da je sodišče ugotovilo, da pritožnik delavnice nima v izključni lasti, kot je navedeno v obrazložitvi izpodbijanega sklepa.

Prav tako organ druge stopnje ugotavlja, da sodba Višjega sodišča ne vpliva na odločitev v predmetni zadevi, saj je bila s to sodbo zaradi procesnih nedopustnosti tožbe razveljavljena sodba Ker sodišče vsebinsko ni odločalo, tudi na pritožnikovo pravico do priključitve nima vpliva.

Iz pregleda spisne dokumentacije in obrazložitve navedene sodbe je zaključiti, da dedni sporazum ureja vprašanje lastništva oz. razpolaganja z objektom, ki se priključuje, česar pa organ prve stopnje pri izdaji sklepa ni upošteval. Organ prve stopnje je namreč v postopku upošteval zgolj zemljiško knjižno stanje lastništva nepremičnine, k.o., in zaradi nasprotovanja 1/2 solastnice izdajo soglasja zavrnil. Zato je ugotoviti, da je organ prve stopnje dejansko stanje napačno oziroma nepopolno ugotovil.

Glede na vse navedeno organ druge stopnje ugotavlja, da so bila v konkretnem primeru na prvi stopnji nepopolno ugotovljena dejstva, zaradi česar organ druge stopnje na podlagi 251. člena ZUP skladno z načelom ekonomičnosti vrača zadevo organu prve stopnje v ponovno odločanje. Organ druge stopnje je dolžan zadevo ponovno proučiti in v obrazložitvi odločbe natančno navesti ugotovljeno dejansko stanje in dokaze, na katere je le-to oprto, razloge, odločilne za presojo posameznih dokazov, ter razloge, ki glede na ugotovljeno dejansko stanje narekujejo takšno odločbo.

V ponovljenem postopku mora organ prve stopnje zadevo ponovno proučiti, izvesti vsa dokazila in dejansko stanje popolneje ugotoviti in se opredeliti do vseh navedb v postopku. Ker pritožnik svojo pravico do razpolaganja z objektom in s tem tudi pravico do priključitve na objekt utemeljuje z Dednim sporazumom iz 2. točke Sklepa o dedovanju z dne 18. 5. 2006, ki ureja vprašanje lastništva oziroma razpolaganja z objektom, je kot prehodno vprašanje treba proučiti, ali je delavnica na parc. št., k.o., v lasti pritožnika oziroma ali ima pritožnik pravico do razpolaganja z delavnico in posledično tudi pravico do priključitve delavnice na distribucijski sistem električne energije, kot to določa 6. člen SPDO. Ugotoviti je torej treba, ali je objekt, ki se priključuje na omrežje, predmet skupne lastnine, kot jo določa veljavni Stvarnopravni zakonik. Šele na podlagi te ugotovitve bo organ prve stopnje lahko utemeljeno presodil, ali je za pridobitev soglasja za priključitev potrebno soglasje ZK solastnice nepremičnine, na kateri stoji objekt, ki se priključuje. Ob tem je treba upoštevati vse že izdane pravnomočno odločbe sodišča v zvezi z razdelitvijo predmetne nepremičnine. Na podlagi prvega odstavka 147. člena ZUP lahko organ

predhodno vprašanje reši sam ali pa prekine postopek, dokler ga ne reši pristojni organ.

Organ druge stopnje poudarja, da mora organ prve stopnje v ponovljenem postopku odločiti na podlagi vloge z dne 1. 4. 2016, kot mu je bilo že naloženo z odločbo organa druge stopnje z dne 26. 9. 2018. Organ prve stopnje namreč ni imel pravne podlage od pritožnika z dopisom z dne 19. 12. 2018 ponovno zahtevati podajo vloge za izdajo soglasja za priključitev, kot to izhaja iz spisne dokumentacije.

Organ druge stopnje še dodaja, da se s sklepom odloča predvsem o vprašanjih, ki urejajo procesno pravna razmerja udeležencev v upravnem postopku, ali o vprašanjih, ki niso sestavni del odločitve o upravni zadevi (226. člen ZUP). O upravni zadevi pa se vsebinsko vedno odloča z drugo vrsto akta, to je odločbo. Na podlagi prvega odstavka 207. člena ZUP organ, pristojen za odločanje, namreč na podlagi dejstev, ugotovljenih v postopku, izda odločbo o zadevi, ki je predmet postopka.

Glede na obrazloženo in v skladu z 251. členom ZUP je organ druge stopnje odločil, kot izhaja iz 1. točke izreka te odločbe.

V postopku izdaje te odločbe posebni stroški niso nastali, zato je organ druge stopnje v skladu s 118. členom ZUP odločil, kot izhaja iz 2. točke izreka te odločbe.

POUK O PRAVNEM SREDSTVU:

Zoper to odločbo ni rednega pravnega sredstva na podlagi prvega odstavka 418. člena EZ-1, niti ni dovoljeno sprožiti upravnega spora na podlagi prvega odstavka 5. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, 26/07 - Skl US, 119/08 -odl. US, 107/09 -odl. US, 62/10, 98 - Odl. US, 109/12).